

свѣты на благоразумный-тъ Якова. Никогать тойзи человекъ не удобри таѣ ви женидбѣ като му казваше желаніето си. Въспоминавамъ си още всичкитѣ думы които произнасяше върху тоя подлогъ и често отъ тогива размышлявамъ горестно. Помнишь ли съруго, что казваше единъ день? Че 106 хиляды фіорины сѣ едно твърдѣ добро количество! Добро количество ли? рече Яковъ, мамите ся.

Цвѣтата които гледате въль у градицата сѣ хиляды пѣти по добры. Може да рече че тѣя фіорины сѣ тешко количество, да, тешко и трѣба да има нѣкой яки рамена за да може да ги удържи безъ да изтегли неужиданно нѣкое лишеніе. Защо прочее ся клоните толкова на паритѣ? До нынѣ нѣмате лишеніе отъ нищо а на противъ избытокъ — Повѣрвайте мя че голѣмото богатство на-нося всегда гордость призрателиж. Тѣя бѣхѣ думитѣ на добродѣтелиятъ ни пріятель и чини ми ся че сега ги още слушаемъ.

» Но ты сынокъ ще кажешъ че е хубавица просна като роза, а мъдрый Яковъ думаше: Цвѣтата нѣматъ хубостыжъ раздѣленѣж; свръзватъ благодареніето съ очарованіето; даватъ ни най драгоцѣннытѣ подаркы, пълно отраженіе на небинна радость. Красотата же безъ добродѣтелята е роза техническа лишена отъ живость, благоуханіе и безъ никаква полза. Ето що ни думаше Яковъ. Усѣщаме напраздно цѣлѣтъ истинѣ на думитѣ му. Онова което ни ся представляваше за пай голѣмо благо-